

nisteriet vil betænke de Udtalelser, der paa Sammes Begne ere gjorte til den foregaaende Rigsdag, tør jeg troe, at det vil være billigt nok til at erkende, at den hidtil fulgte Fremgangsmaade ikke er tillidvækkende, at den maa vække alt Andet snarere end Tillid; vil Ministeriet forbeholde sig en saadan ubunden Frihed med Hensyn til Tiden, da det allerede gjorte Skridt skal finde sin Forklaring i andre Skridt, som ere lovede, og som ere nødvendig Følge af det allerede gjorte, da bør Ministeriet idetmindste finde det at være i sin Orden, at Thinget forbeholder sig Ret til at vente, indtil Tidens Fylde er der, da der vil blive begyndt med Begyndelsen, ved at fremlægge en Plan til Statens Organisation, da der vil være skabt, hvad der er nødvendigt til en constitutionel Heelstat: et sælles Organ. Ministeriet bør ikke fordre eller vente, at Rigsdagens Thing skulle, førend dette er fæet, gaae ind paa Lovforslag, som angaae de sælles Anliggender, og det saadanne, som allermeest og allernærmest berøre de borgerlige Interesser.

Tscherning: Jeg skylder først og fremmest at gjøre Thinget Rede for Hensigten med det Forslag, jeg har stillet til den nye § 12, og hvori jeg med Fornøielse har optaget de Underændringsforslag, som ere komne fra et æret Medlem ligeoverfor (S. A. Hansen). Jeg havde ikke anseet dem nødvendige; men Ordsværens Fortolkningskunst har vist mig, hvor nødvendige de vare, og derfor takker jeg ham. Marsagen, hvorfor jeg har stillet dette Forslag, det er, for at al den Tale om Mistillid til Fremtiden, forsaavidt den skulde hidrøre fra Regjeringen, skulde finde en Modvægt i en Udtalelse af Tillid. Jeg har nemlig stillet mig paa Tillidens Standpunkt, overbevist om, at Regjeringen som ærlige Mænd vil indfri deres givne Løfter, naar vi ikke leetindig, og uden nøie at overveie, hvad vi gjøre, forhindre dem derfra eller befrie dem derfor; thi det er indre vi vel, at Hindringens Dieblif, det er tillige Befrielsens Dieblif ikke alene for de Mænd, som nu ere i Regjeringen, men ogsaa for dem, som følge dem. De have ingen Forpligtelse mod os, hverken i den eller i nogen anden Henseende; vi er indre vel, at det

nærværende er det sidste Ministerium, hvort der endnu er Spor tilbage af de Mænd, hvis oprindelige og edelige Forpligtelse binder dem til Forsatningen. Det er ikke værd at tabe af Sigte, at vi, Stykke for Stykke, have seet de Mænd udtræde af Ministeriet, som stode som Garanter for vor Udvikling og den kommende Tid (Hør!). Jeg har paa denne Maade søgt at retfærdiggjøre Betydningen af mit Forslag. Jeg lægger ikke større Vægt og større Betydning deri; skulde det ikke lykkes mig at sætte det igjennem, saa har jeg allerede opnået ved disse Ord, hvad jeg behøver at naae (Latter).

Den ærede Taler, som nys satte sig, har gjort os en overordentlig Tjeneste. Han har, saavidt jeg forstod ham, udtalt den indre Tanke, som idetmindste kunde findes i Udvalgets Forslag. Han er gaaet løs paa Sagens selv, idet han, om jeg ikke har forstaaet ham urigtig — og jeg skulde ønske, at jeg fandt en Tilretteviisning, isald jeg tager feil, — reent ud sagde os, at Grunden, hvorfor vi egentlig burde beholde den nuværende Soldgrænse, det er for at beholde Danmarks Rige, som han altsaa antager at gaae til Soldgrænsen. Dette antager jeg var omtrent den ærede Rigsdagsmands Mening (Flere Stemmer: Nei, ikke et Ord deraf! Det er en Feiltagelse! Det er falskt!). Ja, jeg vilde ønske, at jeg kunde faae det rette Begreb om, hvad det ærede Medlem da vilde.

Formanden: Der er ingen anden Maade at faae Eligt at vide paa, end ved nøie at lægge Mærke til, hvad der yttres (Hør!). Synes det, den ene Rigsdagsmand yttres, uforstaaeligt for en anden Rigsdagsmand, saa er det beklageligt og slem; men derved er intet Videre at gjøre, thi et Forhør over Meninger kan ikke her finde Sted.

Tscherning: Det er ganske vist, at det gjør i det Hele Forhandlingerne meget vanskeliggere og meget mere ørkesløse. Jeg er altsaa ikke berettiget til at antage, at det ærede Medlem har meent det, jeg nylig anførte. — Jeg yttrede mig herom paa den fete Maade, fordi jeg veed med Sikkerhed, at han omtalte „Danmarks Rige“, idet han omtalte den Begrænsning, som skulde regnes ved den sælles Sold-